

Landsbybørnene.

af B. S. Ingemann

NYTIDS-ROMAN I FIRE DELE.

(Fortsat.)

Der blev nu snakket en hel Del om begge de unge Folk. Pigerne var enige i at løfte deres Frøken til Skyerne. Havde hun nogen Fejl — mente Kokkepigen — saa var det kun den, at hun heller vilde læse end høre lidt morsomt om Folk i Byen, og aldrig vilde vide, hvad man andet Steds spiste til Middag. I det Stykke var hun ligesaa urmelig som sin Fader og kunde næsten blive vred, hvor mild hun var. Hr. Stær fandt de begge var en underlig Karl. Farlig lærd skulde han jo være og en „Stadskarl“ i sine Ting; gode Drikkepenge gav han og saa; men han brugte Glarøje og dukkede vel meget med Hovedet; han var temmelig mager og lang, og saa blufærdig et Karlfolk havde de aldrig kendt. „Han kan jo blive rød“ — bemærkede Kokkepigen — „naar man blot kommer til at løbe paa ham i Døren, og det duer vist ikke.“

„Jo, det er ganske pænt!“ — sagde Stuepigen — „og det gaar nok over med Tiden; men hvad jeg ikke kan lide, er hans Maade at drikke Kaffe paa; han kommer altid Fløden i før Sukkeret, og saa faar han jo ikke Bryllup de første syv Aar.“

„Aa! det er Overtro, Stine!“ — sagde Kokkepigen — „men nogle Aar kan de jo ogsaa gerne bie — han er vel næppe de fem og tyve — og hun har jo ikke fyldt de nitten.“

„Medens Pigerne drøftede dette Emne ret grundigt, fik Anton, idet han og Kudskene gik til Sengs, en udførlig Beskrivelse over Hr. Stærers Adfærd af Kusken, som ikke kunde begribe, hvorledes et ædru Menneske kunde saaledes blive tosset over et Brev, som ganske slet ikke var skrevet eller paa Vej til ham; „for hvem sender Breve til et Bomhus i Stedet for til Posthuset?“ — sagde Karlen — „Tænk! det sære Menneske overfalder mig som en Røver, da jeg holder ved Bommen — Brevet! — skreg han — kom straks med Brevet, Kusk! Husbond blev baade glad og forskrækket, saa snart han saa, det var Hr. Stær. Han fik endelig snakket ham lidt til Rette, og nu vilde den lærde Herre age med os den hele Dag og her til Byen med os i Aften. Medens de endnu snakkede derom, blinkede Bommanden til mig og gjorde Tegn paa Panden, som han vilde sige, at det rablede for Magisteren. Vi fik Stunder at hvide lidt sammen, og han bandede paa, at saaledes havde Hr. Stær siden i Forgaars overfaldet enhver, der kom fra Byen, og havde Bommanden ikke for gammelt Kendskabs Skyld givet ham Husly og nødt lidt Mad i ham, var det højlerde Menneske forkommet.“

Anton var nu ganske vis paa, at et Brev, man saaledes kunde vente sig tosset paa, maatte være fra Frøken Mine. Han tænkte paa hendes dejlige Sang og faldt i Søvn. saa lykkelig, som han vuggedes i et Hav af Toner. Saa snart han vaagnede, greb han sin Hyldefløjte, satte sig over Ende i Sengen og aandede sagte deri, men uden at give den Lyd.

Da Kusken vaagnede og saa sin Sovekammerat sidde saaledes i Sengen med lukkede Øjne, Fløjten for Munden, og det henrykt beejstede Ansigt, der var i en besynderlig Minebevægelse, brast han i en umaadelig Latter. „Rider Fanden dig, Dreng!“ — raabte han — „bilder du dig ind, du blæser Paradis ind, ligesom Hr. Skade blæser Nytaar ind?“ —

„Rigtig, rigtig, Morten! Det var det netop!“ — udbrød Anton, og hans Øjne straalende, idet han aabnede dem og saa ud mod den glødende Morgenhimmel — „ak ja! hvem der kunde blæse Paradis ind i Verden, ligesom Stadsmusikanten blæser Nytaar ind! — Det maa være det lykkeligste Menneske i Verden! — Det var kun en ringe Begyndelse, Morten!“ — tilføjede han beskedent — „jeg er ikke kommen saa vidt endnu, at jeg kan blæse alt, hvad jeg tænker paa. Kom der Lyd til, vilde jeg rent fordarvede det. Jeg kan nok faa Lyd i Fløjten til en lille Vise, som: Skære Havre! og dem, Lise har lært mig; det klirger og saa smukt; men hvad jeg spillede nu, var dog tusinde Gange dejligere.“

„Jo, det klang rigtig nok dejligt!“ — sagde Kusken og jo — „Du er en allerhelvedes Musikant. For det Slags Musik skal du dog ikke blive rig af Spillemandspengene. Det er Spægemusik, kan jeg tro; det lyder som en Pibe Tobak smager, naar der hverken er Lid eller To bak i Piben.“

„Lad mig om det!“ — sagde Anton og nikkede — „den Tid skal nok komme, da det kommer ud af Lises Fløjte! Jeg har kun ingen ret Dristighed dertil endnu, ser du.“

„Jeg vil lade mig henge, Dreng, om jeg kan blive klog paa den Sladder!“ — sagde Kusken. — „Op dig nu og hjælp mig at strigle de Brune! Noget maa du vel gøre for jeg laaner dig Seng, og vil du have Davre, maa du gaa Pigerne til Haande!“

„Ja, det skal jeg nok!“ — svarede Anton og sprang munter ud af Sengen. Snart var han i fuldt Arbejde og sang saa lysteligt dertil, saa Kusken sprang med sine Træsko i Stalden, og begge de Brune dansede i Baasen. „Den Dreng er lidt gal!“ — sagde Kusken til Pigerne, som kiggede ind i Stalden og forundrede sig over Antons Sang. — „Han synger ganske kønt; men I havde grint jeres Mave itu, havde I hørt ham blæse Fløjtevar paa fastende Hjerte. Det var rørendes, kan I tro; det var, min Sandten! saa dejligt og fint, at han ikke selv nænte at høre det.“

Kusken lo, og Pigerne lo med, hvorvel de ikke vidste, hvad der var saa morsomt.

Anton længtes meget efter at faa Byfogden i Tale for at faa nogen Forklaring over, hvad Jørgen havde sagt om de døde Møllerfolk og om deres og Forsynets Villie med ham og dem alle. Han længtes ikke mindre efter at se et Glimt af Frøken Mine. Men ingen af dem lod sig se, og da Klokkeren slog ni, stod der en fremmed Herre ved Døren i Porten lige over for Stalden.

„Hr. Stær, Hr. Stær!“ — hviskede Kusken og puffedede Anton med Albu. — „Se, om han nu har Forstand til at ringe paa som et andet Menneske! — Spring op gennem Køkkenet og luk ham ind ad Forstuedøren!“

Anton skyndte sig at følge dette Vink. I Gangen fra Køkkenet til Forstuen mødte han Frøken Mine. „Han er der, Frøken!“ — sagde han glad — „han har ikke ringet endnu; men han staar og pynter lidt paa sit Hals-tørklæde.“

„H! saa løb og luk op, Anton!“ — svarede Frøkenen og skyndte sig, blussende rød, ind i Dagligstuen.

Anton aabnede nu Forstuedøren og bukkede kejtet; men hans bondeagtige Hilsen blev besvaret endnu langt underligere.

„Jeg beder Dem meget om Forladelse, hvis jeg kommer til Ulejlighed saa tidlig!“ — sagde den unge Magister. Hans splinterne, sorte Kjole var knappet skævt, og han bukkede for Anton, idet han tabte Hatten. Han løftede ikke det neddukkede Hoved, medens han traadte over Dørrinet og søgte at fange den trillende Hat. — „Om Forladelse, Hr. Justitsraad! at jeg er saa fri!“ — vedblev han.

„Aa! alt forladt! — Værsgo! kom nærmere!“ — sagde Anton og rakte ham Hatten — „Frøkenen har længe været oppe. Hun er rask som en Fisk i Dag, og hun er pyntet, som det var Søndag.“

Nu saa Magister Stær paa Drengen og bemærkede sin Fejltagelse. „Om Forladelse!“ — sagde han — „jeg troede, det var Justitsraaden selv, der skulde have Ulejlighed.“

„Nej, paa det Lag! ellers alt forladt!“ — svarede Anton. — „Jeg er ikke Frøken Mines Fader — jeg forsikrer Dem.“

„Det tror jeg nok uden videre Forsikring, min unge Ven!“ — afbrød Hr. Stær ham med et godmodigt Smil. — „Du er nok heller ikke synderlig indviet i det sociale Livs Former. Dig har jeg ikke set her før. Du er vel nylig kommen her i Tjenesten?“

„Jeg blev først i Gaar jaget paa Porten paa Posthuset!“ — svarede Anton — „men nu er jeg allerede som hjemme her i Huset. Vær saa artig og lad De kun, som De ogsaa var hjemme, Hr. Stær! — Nu kommer Frøkenen vist straks, og saa kan det jo snart være afgjort. Hun har længtes saa gruelig efter Dem.“

„Hvad for noget, Dreng? er du forstyrret!“ — udbrød den unge Magister og studsede — „hvor kan du vide?“

„Jo, jeg ved nok!“ — svarede Anton polisk — „men Deres Halsklud er gaet løs, og Deres Kjole sidder galt — maa jeg hjælpe Dem?“

Hans Tjenstgættighed blev der nu dog ingen Tid for Hr. Stær til at modtage. Døren aabnedes til Sideværelset, og Justitsraad Kyng kom den fremmede i Møde med et hjerteligt Velkommen.

Døren lukkedes snart efter dem begge. Anton blev staaende i Forstuen og stirrede længe paa den lukkede Dør.

„Ak, ja!“ — sagde han endelig med et let Suk — „nu fæster han hende da, og saa er hun Fæstemø; saa bliver der lyst for dem i Kirken — og saa — ja, saa kommer jeg nok til Bryllupsgildet og faar maaske Lov til at gaa bag efter hende med Salmebogen, naar hun gaar til Kirken — og blæse paa Lises Fløjte for Bryllupsgæsterne — og se Pigerne danse hende af Lauguet — det skal blive herligt!“ Under disse Betragtninger gik han tilbage til Stalden. Han blev snart sat i Arbejde af Kusken og Pigerne, og der var ingen Udsigt til, at han den Dag kunde faa Justitsraaden i Tale eller faa nogen Klarhed i, hvad der angik ham saa nøje.

Næste Dag gik det ham ikke bedre. Han havde kun den Glæde nogle Gange at se Frøken Mines dejlige Ansigt, naar hun fulgte Magister Stær til Forstuedøren. Hun nikkede da ogsaa gerne mildt til den venlige Dreng, der saa beundrende paa hende og altid stod beredt til at være hende til Tjeneste. Han greb enhver Lejlighed til at løbe Ærinder for hende eller hjælpe Husfolkene, saa snart han kun troede, det var noget, Frøken Mine kunde ønske, eller som kunde være til Behag.

Saaledes gik nogle Dage hen. Endelig kom Onsdag. Blis kom luntende med Enspændervognen. Jørgen spændte Stængerne fra paa Gaden og lod Blis bruge Vognen til Krybbe.

„Moster! Moster!“ — raabte Anton og hjalp sin moderlige Veninde ned af Vognen. Hun omfavnede og kyssede ham med usædvanlig Bevægelse. Jørgen syntes ogsaa rørt; han nikkede til Drengen, men lukkede ikke Munden op. De blev alle tre modtagne af Justitsraaden paa Kontoret. Efter en hel Times Forklaring og Raadførelse med Byfogden gik Jørgen ud og spændte for. Anton fulgte Mosteren til Vogns igen. Han var nu ogsaa ret hjertelig bevaget. „Tak, Tak, kærester Moster!“ — sagde han — „jeg skal nok arte mig og blive til noget! Jeg skal heller aldrig glemme at bede til vor Herre for dig og Jørgen og lille Lise og de gode, døde Møllerfolk. Hils og kys lille Lise fra mig!“ — Hun faldt nu vist dejligt i Præstegaarden hos disse gamle, gode Stære, som han roste saa meget — og I maa ikke være bedrøvede!“

„Gud velsigne dig, min Dreng!“ — sagde Mosteren og kyssede ham endnu en Gang til Farvel.

„Vor Herre være med dig, Knægt! og give dig den Menneskeforstand, du trænger til!“ — brummede Jørgen. — „Sindet er godt nok; men et lille Fæ er du. Nu ingen Kællingerier! — saadan vil Forsynet nu jo have det. Husk paa, hvad jeg har lært dig, Knægt! from, from! — siger jeg — men til Maade! Karl for din Hat og Ben i Næsen! — Hov!“ Dermed gav han Blis et Smæk, og Vognen trillede ned med dem ad Gaden.

ELLEVTE KAPITEL.

Med Antons Stilling var der nu foregaaet en betydelig Forandring. Byfogden Kyng havde faaet Godhed for den livlige Dreng og paataget sig at være hans Formyndere. Han vilde nu beholde ham i Huset indtil videre,

for, efter nærmere Kendskab til hans Anlæg og Lyst, efter nogen privat Undervisning, at sætte ham i en Skole. Drengen havde faaet Købstadsklæder. Han havde nu ombyttet Staldkamret med et net lille Kvistkammer, som han om Natten maatte dele med Kontorist Qvist, af hvem han for Resten skulde være uafhængig. Her var han vel ingen velkommen Gæst, og han maatte døjle en Del Forhaanelse og Smaatyranni af den opblæste, æstetiske Skriver; men han fandt sig deri med den største Taalmodighed, da der ingen anden Plads var til ham i Huset, og det for Resten var ham et Paradis.

Han blev mer og mer inddraget i Husets indre Liv. Han var der smukke Frøken Mines Yndling. Han kunde nu hver Dag se hende og høre hende tale, synge og læse. Hans Beundring for hendes Skønhed var nøje forbunden med den Hengivenhed, han havde næret for hende fra det Øjeblik, hun med det dejlige Blik havde rakt ham Kringlerne ud af Vinduet. Denne hans stille Kærlighed udstrakte sig til alt, hvad hun havde kært, følgelig ogsaa til hendes Forlovede, den lærde og lidt sære, men ved nærmere Bekendtskab højt elskværdige Magister Stær. I deres Selskab tilbragte Anton sine lykkeligste Timer Morgen og Aften. Justitsraaden saa han kun ved Bordet, hvor Kontoristerne da ogsaa var til Stede, og undertiden paa Kontoret, naar han, mere til egen Øvelse end til Gavn, fik Lov til her at prøve sine Kræfter.

Sin gamle Ven og Raadgiver, Hans Litsenbroder, saa Anton nu kun sjældent, og det maatte altid ske, naar Siversen var fraværende. Siden de sidste Begivenheder havde han en dødelig Fjende i Fuldmægtigen, der snildelig havde vidst at holde sig paa sin Post. Men naar Anton, ubemærket af Siversen, kunde liste sig ind til Hans i Karlekamret, var det en stor Glæde for dem begge.

En Søndag Aften i Juli havde Siversen listet sig til den nye, hemmelige Lykkespiller-Klub, der for faa Dage siden havde rejst sig paa „Kapellet“ Ruiner, og som kun faa fortrolige og ret forvovne Spillere havde Adgang til. Pakkeposten var nylig afgaaet. Postmesteren brummede ved det sidste Piquet-Parti paa Avissskriverne, General-Postdirectionen og Fruentimmerne. Hans, som endnu ikke ganske havde faaet Kræfter i sit skævt sammensatte Ben, laa paa Sengen i Karlekamret. Den lille, vakre Side Kokkepige, som havde været til Gilde, sad ærbar ved hans Side i sin Søndagsstads og læste for ham i hans Yndlingsbog: Arild Hvitfeldts danske Krønike.

„Stop nu, Side!“ — sagde Hans — „Klokken bliver nok mange. Paa, naar Drengen er ved Havelaagen og luk ham ind gennem Stalden! gak saa kun over! men giv mig først et Kys i Tugt og Ære, siden det er Helligdag og min Fødselsdag!“

„Nej, Hans! det faar du ikke!“ — svarede Side og pillede undselig ved sit Forklædebaand — „det er kun, naar du brækker et Ben, Hans! og det tænker jeg, du gør aldrig mere.“

„Men vil du da aldrig have mig, Side?“ — udbrød Hans pludselig og greb hendes Haand, medens han fæstede sine ærlige, graa Øjne paa hende — „er det min Gammelagtighed eller mit skæve Ben, der er i Vejen? Nu har jeg dog kendt dig og tjent i Gaarde med dig lige saa længe, som Jacob tjente for Rachel. Lige fra den Dag, du stod for Præsten paa Kirkegulvet og blev et rigtigt Guds Barn, som du var døbt til, lige fra den Dag har jeg samlet til vort Bo; for jeg tænkte nok, du skulde tage mig en Gang, naar du kom til Skels Aar og Alder — og der ingen anden kom, du holdt mer af.“

„Men jeg har imens fyldt de otte og tyve, Hans! og nu er jeg sagtens bleven for gammel for dig — og det har du jo heller aldrig snakket om før.“

„Du for gammel? hvor vil du hen, Side! jeg er jo sytten Aar ældre — og har jeg aldrig snakket derom før? Jeg har jo aldrig kaldt dig andet end min lille Kærester, og dertil har du altid let nok saa mildt.“

„Ja, det var jo kun dit Gøgleri, Hans! og andet er det vel heller ikke endnu! — Men nu kaldte Madamen. Jeg skal nok lukke Drengen ind, naar han er der. God Nat, Hans!“ Dermed var hun ude af Døren, og hendes Kinder var næsten ligesaa røde som hendes Ærmer.

Hm, hm! — smiskede Hans og gned sine store Hænder — „stolt Kvinde! prægtigt Pigebarn! — tager mig, min Sjæl, hvor gammel jeg er! bliver ung paany — lader lyse for os paa Søndag! — Gud ske Lov, jeg brækkede det Ben! — kunde ventet fjorten Aar endnu paa saadant et Kys! — hvem skulde troet, det kunde komme saa hovedkulds? Hm, hm! siger nu op hos gamle Bulderbas — sætter Foden under eget Bord — Hm, ja, men den gamle skal ikke lægges øde; — Raven maa vi have Fingre i, og det i denne velsignede Nat! Se! saa har jeg tjent Husbond bedst paa det sidste. — Køber saa Huset jævne Jørgen — flytter ind med Side til Mikselsdag — Hejsa!“ — Han gjorde et Hop, saa Sengen dansede under ham, og sang et Stykke af en lystig Vise.

Kort efter sprang Anton ind ad Døren til ham.

„Prægtig Knøs! kommer ret til Pas!“ — sagde Hans. — „Giv Agt, naar du ser Lys deroppe hos Raven! saa springer du efter Byfogden og hans Flok! Nu er jeg vis i min Sag, Anton! Nu, jeg kan støtte paa Benet, har jeg set hele Historien fra Høloftet — har lagt min Hjerne i Blød — nu forstaar jeg det. Han tager Penge ud af Brevene hver Pakkepostdag og lægger dem i Breve, han har plyndret forrige Postdag og ladet ligge over i hans Skuffe. To tykke Breve, med tre røde Segl for, har han aabnet i Dag og gemt i Skuffen med Laasen. Hvad der var i de Brevskaber, kom han i et Par andre, der laa over fra forrige Pakkepost. Han stak endda en god Slump Sedler i Lommen. Dem skal han doble med i Nat. Vandt han grumme mange Penge en Gang, kunde han endnu ganske slippe fra det en Tid endnu, den Rad! men til sidst bliver dog nogen snydt — saa smører han Haser, og det gaar ud over Husbond.“

„Det er da en forskrækkelig Historie!“ — sagde Anton — „men kan vi ikke faa Vidner paa det, smutter han dog af Fingrene paa os som en Aal ligesom sidst!“

„Derfor skal nu Byfogden selv være Vidne, ser du. Honnet Mand, den Byfoged — holder ikke af Bysladder — skælder en ud, naar man løber med løs Snak — lader heller ti Skælmer slippe end gør en ærlig Mand Uret. Det kan være kønt nok; men nu skal han faa Syn for Sagn. — Han lod Raden slippe med en Bøde og en streng Præken for Dobleriet paa Markedsdagen — men skrev sig dog nok bag Øret, hvad vi vidste om Komeden her, jeg fik Benet itu for. Han spiller nu højt Spil, den Fuldmægtig! men nu spiller jeg min tredje Trumf ud — og Raden er Bet! Vi har dog god Tid endnu. Lad nu høre! hvordan gaar det dig selv med din Justitsraad?“

„Prægtigt!“ — svarede Anton.

„Og med Frøkenen?“

„O! hende kunde jeg løbe Verden rundt for — og var hun sulten en Gang, saa tror jeg vist, jeg kunde hente Brød ud til hende af en gløgende Bagerovn.“

„De Kringler, hun gav dig, kan du nok aldrig glemme; men hvordan gaar det med Kæresten, hun har faaet? han er nok saa sprængt og saa bly derhos, at han næppe kan tælle til fem, naar han ser paa et kønt Kvindfolk. Hvordan kommer han ud af det med at se paa din dejlige, unge Frøken!“

„Jeg tror heller ikke, han ser paa hende!“ — svarede Anton — „han læser kun med hende og med mig, og somme Tider sukker han, saa det skæder mig i Hjerteret.“

„Men er han da ikke fornøjet med Pigen?“

„Jo vist! det kan du tro, Hans! for den Tro fik jeg i den ene Haand forleden.“

„Hvordan det, Dreng!“

„Jo, ser du, naar vi sidder i Lyshuset i Haven, hvor vi kan se Havet og Skibene langt borte, og han saa læser eller fortæller om noget smukt, som andre Kvinder har sagt eller gjort — om det saa er for mange Hundrede Aar siden — saa nikker han og vil tage hendes Haand, som det var om hende. — Forleden fik han fat i min Haand i Stedet og kyssede den af Vanvare; men saa lo Frøken Mine — og jeg med, og saa var han nær bleven vred; men han var straks god igen, og da hun gik bort, saa han efter hende med et Par Øjne, som han saa vor Herre selv paa Ryggen.“

„Det maa være en sær Karl, den Magister! men hvordan gaar det dig med den Lømmel af Skruber?“

„Det kan jeg ikke sige er saa grumme rart!“ — sagde Anton. — „Jeg vilde meget heller blevet i Staldkamret hos Morten Kusk end kommet op til Hr. Qvist. Han gør altid Nar ad mig; han puffer og knubser mig alt imellem. Jeg maa pudse hans Støvler efter Pigen og kan aldrig faa dem blanke nok, og naar de andre roser, hvad jeg gør, og er god imod mig, ved han aldrig, hvad han skal finde paa, for at plage mig.“

„Skulde have dygtig Skrub, den Rad!“ — mumlede Hans — „andet hjælper aldrig paa saadanne fine Lømler. Men sig mig, Anton!“ — vedblev han — „nu er du jo ogsaa bleven en fin og fornem Dreng, siden du er Skolekammerat med en Frøken og kan sidde til Bords med en Justitsraad — og gaar klædt som en Skrivedreng — nu skammer du dig vel snart ved at være i Lav med en ringe Gaardskarl?“

„Saa var det mig, der skulde have Skrub, Hans! — Men ved du, at lille Lise er kommen til de gamle, rare Stære?“

„Hvad er det for Snak? er hun fløjet bort med Trækfluglene?“

„Hr. Stærers Forældre, mener jeg. Det er to gamle, graa Mennesker, og saadanne Mennesker er der ikke til i Verden, det siger baade Justitsraaden og Frøken Mine. De har kun set dem en eneste Gang, tror jeg, men naar jeg tænker paa, hvad de siger om dem, og hvad Hr. Stær ikke heller kan nægte, saa kan der rigtignok ingen være saa rare — uden det skulde være Frøken Mine selv, for hun.“

„Ja hun er meget bedre end nogen af vor Herres Engle — det har du fortalt mig saa tidt. — Men sel! der er Lys i Rævens Hule!“ — udbrød Hans nu pludselig. — „Afsted, Anton! nu gælder det, at han ikke mærker Uraad og snyder os! Afsted, forsigtig! Du ved Besked!“

Anton nikkede og var ude af Døren.

Fuldmægtigen var denne Aften kommen langt tidligere hjem fra det nye, hemmelige Spillehus end sædvanlig. Den ustadige Spillelykke havde denne Gang været ham særdeles gunstig. Han havde forrige Nat drømt, at han havde været i Kalifornien og havde gravet sig saa dybt ned i en Guldgrube, at han ikke kunde komme op igen. Denne Drøm havde baade ægget hans Vindesyg og vakt hans Frygt for de overhængende Følger af hans Uredelighed. Kun ved en meget stor Gevinst kunde han maaske redde sig endnu. Med fortvivlet Forvovenhed havde han straks sat alle de randede Bankoscedler, han denne Gang bragte med sig, paa et Kort og undet betydeligt. Dette Vovespil var lykkedes ham te Gange. I blind Lidenskabelighed og med en næsten overtroisk Tillid til sin Lykke, havde han tredje Gang sat alt paa Spil og sprængt den betydelige Bank, som en fremmed Spiller denne Aften havde oplagt.

Som beruset af sin mageløse Lykke var han illet hjem med sin Skat, havde lukket sin Dør i Laas, tændt Lys og velbehagelig tændt en Cigar, medens han eftertalte sin Tankoseddellunke ved Bordet.

Det syntes umuligt, at nogen kunde se, hvad han forestog sig paa dette Kammer, der var i andet Stokværk og til Gaarden. Staldbygningen og Karlekamret lige over for var betydeligt tavere. Desuagtet plejede han altid at trække Rullegardinet ned for sit Vindue, saa snart han tændte Lys, men i disse Dage var det taget ned for at vaskes, og Side Kokkepige, der stod for Vasken, havde beholdt det længere end sædvanligt. Han saa ud af Vinduet. Der var mørkt i Gaarden. Alt var stille, og Lys var slukket i Karlekamret. At man fra Haven kunde komme til Stalden og Høloftet, og at man der, ved at løfte en Tagsten, kunde se alt, hvad han foretog sig, faldt ham ikke ind.

Fortsættelse